

Kara Elmas Altında

Eve ekmek götürmek için her gün hayatlarını hiçe sayarak yerin altına inen madencilerden biriydi Rıza'nın babası Emin. Biri kundakta olmak üzere üç çocuğu vardı. Ortanca oğlu bu yıl okula başlamıştı. Büyük oğlu Rıza da çok başarılı bir öğrenciydi, liseye yeni yazılmıştı.

Emin'in çocuklarını okutmak, iyi birer meslek sahibi yapmaktan başka gayesi yoktu. Yeter ki okusunlar, onun gibi olmasınlar. O çalışır didinir, yerin altından gökyüzüne duyduğu hasreti geceleri uykusunda gördüğü rüyalarda giderirdi.

Yaz mevsiminin tatlı esintileri, artık sonbaharın serin rüzgarlarına bırakmıştı yerini. Yağmurlu, gri ve adeta olacakların haberini önceden veren hüzünlü bir sabaha uyanmıştı Uygur ailesi o sabah. Emin, gün ışıırken kalkıp maden ocağına doğru yola koyulmuştu. Madene vardığında arkadaşlarıyla sabah çaylarını içip işe koyuldular. Ocağın derinlerine doğru inerken bir daha geri dönemeyeceklerini bilmiyorlardı elbette.

Acı haber telefonun ucundan geldi Fatma Uygur'a. Günlerce beklediler... Umutlar tükendi, bitti. Kazadan bir hafta sonra dualar eşliğinde veda ettiler Emin'e.

Hayat oyununda artık çocuklarıyla yalnız kalmıştı Fatma. Çok geçmeden acısını yüreğine gömmüş, geçim derdine düşmüştü. Oğlu Rıza TEOG sınavından çok iyi bir sonuç çıkarmış Galatasaray Lisesi'ni kazanmıştı, neyse ki Emin oğlunu okula kaydettirmiş, bu sevinci yaşamıştı son günlerinde. Küçük Rıza'nın hayali, modern maden ocaklarında mühendislik yapmak ve babasına geçmiş günleri unutturmaktı. Ölümün acısı hafifleden Fatma, kara kara düşünmeye başladı ne yapacağını. Nasıl geçineceklerdi? Bu çocuklar nasıl okuyacaktı? Yoksa onların da sonu Emin gibi... Yok yok, buna izin veremezdi. Bir hafta sonu yatılı okuldan eve gelmişti Rıza. Annesini düşüncelere dalmış görünce atıldı hemen:

- Anne, bundan sonra okula gitmeyeceğim ben. Artık evin babası benim. Fabrikada işçi aranıyormuş, gidip konuşacağım.
- Oğlum, sen okuyacaksın olur mu hiç öyle şey.
- Olur ana olur!

Başka söz ettirmedi Rıza annesine, bir çırpıda giyinip koşa koşa çıktı evden. Dediği gibi de yaptı. 8.sınıfı yani zorunlu eğitimini bitirmişti zaten. Çok sevdiği okulundan ayrılmak zorundaydı. Artık mühendis olmak bir hayal olmuştu. Annesini yapayalnız bırakmaya da okuldan ayrılmaya da gönlü bir türlü razı olmuyordu. "Annemin bana ihtiyacı var." dedi içinden ve çocuk yaşında atıldı hayatın kucağına. Girdi fabrikaya.

Güleç yüzüyle, ışıl ışıl bakan mavi gözleriyle babasına çok benzerdi Rıza. Tıpkı onun gibi alışkan ve iyi kalpliydi. Babası kazada öldükten sonra zayıf omuzlarına yüklenen sorumlulukla var gücüyle çalıştı. Kardeřlerini okuttu, evi geindirdi.

Yıllar sonra kardeşleri büyümüş, Rıza evlenip yeni bir aile kurmuştu. Fabrikada işçi olarak çalışmaya devam ediyor, kendi çocuklarını büyütüyordu. Fabrikadan yorgun argın eve döndüğü bir akşam, büyük kızı heyecanla elinde bir kağıtla geldi yanına.

-Bak baba, dedi. Bu şiiri bugün okulda öğrendik. Henüz daha madenlerde iş güvenliğinin olmadığı, gelişmiş sistemlerin kullanılmadığı günlerde yaşanan kazalarda ölen maden işçileri için yazılmış. Yani sanki dedem için yazılmış. Okuyayım mı sana?

Rıza, heyecanlanınca yanakları kıpkırmızı olan kızının güzel yüzüne bakakaldı. Oku bakalım, dedi. Kız titreyen sesiyle okudu Sunay Akın'ın mısralarını:

*“Yine bir kömür
Kütürdedi sobada
Kayıp bir madencinin
Kalbi rast geldi
Atıverdi sıcak odada..”*

Rıza'nın gözleri yaşlarla doldu. Sanki babasının kalbi attı o an yanlarında...

Evet, artık eskiden yaşanan maden kazaları tarih olmuştu. Güzel ülkemizin madenleri en modern donanıma sahipti artık. İşçilerin de ailelerin de yüzü gülüyordu. Sunay Akın'ın şiirindeki gibi kayıp madenciler artık yoktu.

Rıza, bunları düşünüp gülümsedi ve sımsıkı sarıldı kızına.

Nehir DEMİR

7A